

mohou býti vyřízeny samostatně a na osudu opčního prohlášení nezávisle, a není jejich vyřízení dnešními nař. rozhodnutími nikterak prejudikováno.

Č. 7119.

O b ě a n s t v í s t á t n í: * Ustanovením čl. 1, bodu 2, odst. 4 smlouvy mezi republikou čsl. a polskou (č. 56 Sb. z r. 1926) o tříměsíční lhůtě pro žádosti o propůjčení stát. občanství, nebyla prodloužena lhůta pro opční prohlášení dle čl. III. rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920.

(Nález ze dne 2. března 1928 č. 4153).

Prejudikatura: Boh. A 6991/27 a 7118/28.

V ě c: Anna S. a spol. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Podáními došlými k osp-é v Novém Jičíně, pokud se týče v Mor. Ostravě ve dnech 6. až 11. února 1926 prohlásili st-lé, že na základě čl. III. rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži, vyhlášeného ve sbírce zák. a nař. dne 11. února 1925 pod č. 20, optují pro čsl. stát. občanství a uvedli svá příslušná osobní data. — Nař. rozhodnutími vyslovalo min. vnitra, že nemá příčiny učiniti nějaké opatření o opčních prohlášeních podle čl. III. rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920, podaných teprve po 28. dubnu 1922 a uznati st-le státními občany čsl., poněvadž není právní normy, z níž by se mohl prohlášeními uplatněný nárok na čsl. státní občanství odvozovati. Ani uvedené rozhodnutí, podle něhož osoby starší 18 let, získávající polskou státní příslušnost, měly míti možnost průběhem jednoho roku, počínajíc dnem, kdy toto rozhodnutí se stalo, t. j. dnem 28. července 1920, optovati pro čsl. státní občanství, ani interní dohoda mezi republikou čsl. a polskou, již byla prodloužena tato možnost optovati pro čsl. státní občanství do 28. dubna 1922, není takovou právní normou. Dohoda shora zmíněná není zejména ujednáním o podrobnostech k provedení úst. zák. č. 236/20 ve smyslu § 19 tohoto zák., poněvadž možnost opce podle rozhodnutí konference velvyslanců a tudíž ani lhůta opční, již tato dohoda prodloužuje, nejsou vůbec zákonem z 9. dubna 1920 upraveny. K tomu nehledíc, jde v daném případě pouze o mezinárodní závazek čsl. vlády poskytnouti polským státním příslušníkům do 28. dubna 1922 toliko možnost získati čsl. státní občanství, což se také stalo. Po uplynutí této doby nelze proto ani z tohoto mezinárodního závazku odvozovati nárok na čsl. státní občanství.

O stížnostech do těchto rozhodnutí nss uvažil: — — — — —

Podle právního názoru vysloveného v nál. Boh. A 6991/27 bylo by lze prohlášení st-lů, uplatňující právo optovati pro čsl. stát. občanství ve smyslu cit. čl. III. rozhodnutí konference velvyslanců, pokládati za včas podaná pouze tenkrát, kdyby podána byla do doby jednoho roku ode dne 28. července 1920, pokud se týče, když uvedená roční lhůta byla dohodou mezi zúčastněnými vládami čsl. a polskou prodloužena do

dne 28. dubna 1922, kdyby byla bývala podána do této právě uvedené doby. Opční prohlášení podaná po této době jest dle toho pokládati za opožděná, a jsou proto opožděná i opční prohlášení st-lů, podaná teprve v únoru r. 1926.

Pro názor opačný nelze se právem dovolávat ani ustanovení čl. 1 č. 2 smlouvy uzavřené mezi republikou čsl. a republikou polskou a uveřejněné ve sbírce zák. a nař. z r. 1926 pod č. 56. Ustanovení to, i kdyby je bylo vůbec možno považovati za normu vnitrostátní, jedná o nabytí státního občanství se souhlasem vlády a stanoví, že žádosti o propůjčení státního občanství mohou býti podány během 3 měsíců ode dne, kdy toto ustanovení nabude působnosti, t. j. do 3 měsíců od dne 29. dubna 1926. Určuje tedy originální lhůtu pro jiný způsob nabytí čsl. stát. občanství, nežli jest nabytí stát. občanství opcí, vykonanou dle rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži a nelze proto dovozovati, že určením originární lhůty pro žádosti o nabytí státního občanství se souhlasem vlády prodlužuje se lhůta pro prohlášení, jímž jednotlivec dle jiného ustanovení mohl k platnosti přiváděti své právo na stát. občanství čsl.

Že i dotčená smlouva na věc tímto způsobem požírala, patrně je zřejmé i z toho, že kdežto v cit. čl. 1. bodu 2 pro žádost o propůjčení stát. občanství za podmínek tam uvedených dává se další případně lhůta tří měsíců, ustanovuje táž smlouva v témž článku pod č. 3 jen tolik, že opční prohlášení mají býti vyřízena do jednoho měsíce ode dne účinnosti dotčeného ustanovení smluvního, a předpokládá tudíž samozřejmě, že opční prohlášení ta byla v té době již podána. Je-li tomu tak a není-li současně namítáno, že podání st-lů, třeba formálně byla opčními prohlášeními, obsahovala v principu i žádosti za propůjčení čsl. stát. občanství a že měla proto býti i s tohoto hlediska vyřízena, pak nelze shledati nezákonnost ve výroku, jímž žal. úřad nevzal opční prohlášení st-lů na vědomí a odmítl učiniti o nich opatření, a jsou pak stížnosti, dovozující opak, bezdůvodny. — — — — —

Č. 7120.

Občanství státní. — Řízení správní: * Ministerstvo vnitra jest příslušno rozhodovati v I. instanci o opčních prohlášeních dle čl. III. rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920.

(Nález ze dne 2. března 1928 č. 4316).

Prejudikatura: Boh. A 6991/27, 7118/28 a 7119/28.

Věc: Karel G. a spol. (adv. Dr. Bedř. Bleyer z Brna) proti ministerstvu vnitra stran státního občanství.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Podáními, došlými měst. radě v Brně dne 10. února 1926 prohlásili st-lé, že na základě článku III. rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži, vyhlášeného ve sbírce zák. a nař. dne 11. února 1925 pod č. 20, optují pro čsl. stát. občanství a uvedli svá příslušná osobní data. Nař. rozhodnutími vyslovilo ministerstvo vnitra, že nemá příčiny učiniti nějaké opatření o opčních prohlášeních podle článku III. roz-